

MLADÁ FRONTA

Alena Kastnerová

O NEVYŘÁDĚNÉM DĚDEČKOVÍ

O nevyřádném dědečkovi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

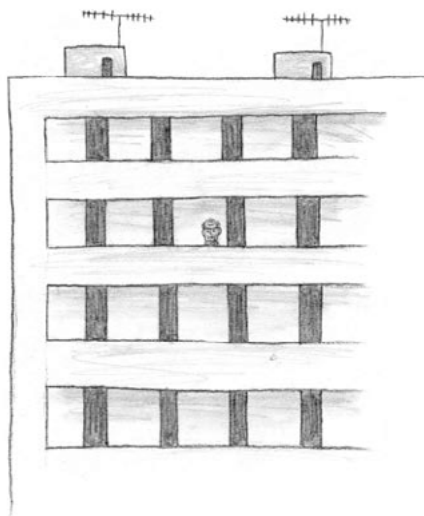
mladá fronta

Alena Kastnerová
O nevyřádném dědečkovi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Alena Kastnerová
O NEVYŘÁDĚNÉM DĚDEČKOVÍ

Alena Kastnerová
O nevyřádném
DĚDEČKOVĚ

Ilustroval Jakub Zich

MLADÁ FRONTA

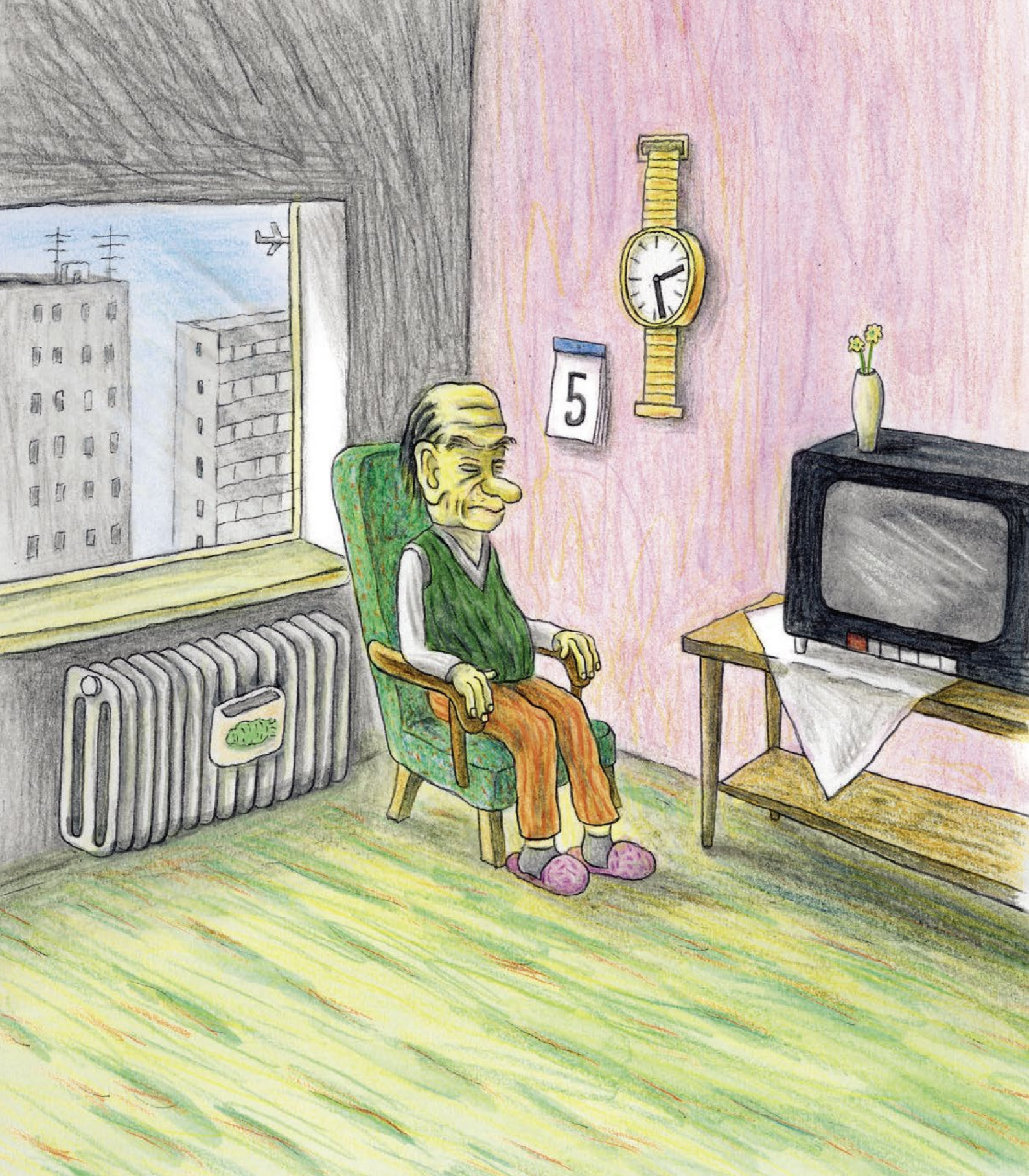
*Veškeré postavy, jména i události v této knize jsou vymyšleny
a jejich souvislost s jakýmkoli žijícími osobami, skutečnými jmény
a událostmi je čistě náhodná.*

Text © Alena Kastnerová, 2015
Illustrations © Jakub Zich, 2015

ISBN 978-80-204-5897-1

„Nevěř nikomu, komu je pod třicet.“

... yl jednou jeden
dědeček...

... a byl to úplně obyčejný, normální a běžný dědeček. Skoro by se chtělo říct: dědeček-tučták. Žil ve středně velkém městě, měl středně velkou rodinu, syna, hodnou snachu a vnučku, a všichni dohromady svorně obývali byt na panelovém sídlišti. Nebylo to tak ale vždycky. Ještě nedávno žil děda ve svém domku za řekou, měl zahrádku, psa a svatý pokoj.

Jenomže pak si jeho hodná snacha usmyslela, že už je příliš starý na to, aby žil takhle sám, a nastěhovala ho k nim do paneláku. Od té doby byl děda divný. Vádilo mu, že nemůže každé ráno vstát a jít se jen tak, mýrnyx týrnyx, v pyžamu vyčurat na hnůj. Nebo že si nemůže uvařit do svého nejmilejšího kafáče turka s rumem, posadit se na zápraží a koukat na nebe.

Teoreticky by to snad šlo (teda kromě toho hnoje), ale jaksi už to nebylo ono. Nebe ve městě je jiné než to na vesnici. I vzduch je jiný. A hlavně – lidi jsou jiní.

„Nechápu, proč jste mě nemohli nechat v tom mém milovaném zapadákově,“ naříkal dědeček každé ráno.

„A proč? Abyste tam byl sám jako kůl v plotě?“ oponovala jeho hodná snacha. „Tady máte rodinu! Vnoučata! Jazykové kurzy! Splachovací záchod! Městskou hromadnou dopravu!“

Supermarket a televizi s padesáti programy! Tak co byste ještě chtěl??“ Děda se ušklíbl. Ale jenom v duchu. (Že není možné dělat ksichty v duchu? To víte, že je! A když se to, milé děti, naučíte, nebudete mít už nikdy problémy s dospělými.)

Hodná snacha si ovšem uvědomovala, že dědovi něco chybí. A tak mu vymýšlela program. Každý den pečlivě vypsala televizní pořady, které by měl děda vidět, aby jeho mozek nekrněl. Přihlásila ho do klubu důchodců. A v novinách pročítala seznamovací inzeráty, které tam dávaly čiperné seniorky.

Dědeček na její program kašlal. Celé dny seděl ve svém pokoji a načůřeně koukal do zdi. Možná si teď, milé děti, řeknete, že je děda trochu nespravedlivý. Město přece není zas tak strašné! A mít splachovací záchod, tramvaje a jazykové kurzy je ve skutečnosti fajn!

„To víte, že jo,“ řekl by vám na to dědeček, „když ale já se tady cítím takový... nevyřádný. Celý život jsem dělal spoustu lumpačin. A teď nemůžu. A ty lumpačiny se ve mně hromadí a já mám strach, že vybuchnu. Někdy se bojím i promluvit, aby ze mě nějaká ta lumpačina nevyletěla,“ dodal by ještě.

